

של"ם פרשת נח תשס"ה

בהוראת דרך התשובה התמידית בכדי להמשיך ולהתעלות במדרגות שקיבלנו בימים הקדושים לכל השנה

**אֱלֹהֵי הַתּוֹלְדֹת נָזַח נָזַח אִישׁ צְדִיק תָּמִים הָיָה בְּדַרְתּוֹ אֶת-הָאֱלֹהִים
הַתְּהַלֵּךְ-נָזַח: וַיּוֹלֶד נָזַח שְׁלֵשָׁה בָּנִים אֶת-שֵׁם אֶת-זֶם וְאֶת-יָפֶת.**

פעמים כשר פעמים פסול" (עיון לקו"מ לא-ה ותיקו"ז תיקון ל בסופו) שפעמים עולה ופעמים יורד ונופל ח"ו, וממילא אין לו מנוחה, ורק ע"י דעת זו שמקבל בחודש תשרי (ומתגלה עכשיו בחודש מרחשון), יכול לזכות האדם שישאר תמיד בתוך הקדושה בבחי' ההשתוות, ובזה זוכה למנוחה, בבחי' נח לעליונים נח לתחתונים, שאף בזמן ירידה לא יפול ח"ו, ויוכל תמיד לאחוז עצמו בבחינת צדיק.

וצריך לחבין מהו באמת הדעת החדשה שמתגלית עכשיו, שעל ידה נזכה למנוחה דקדושה האמיתית, בבחינת מנוחת שב"ק "מנוחה שלימה שאתה רוצה בה".

והנה ידוע מה שהביאו בספה"ק שלכל חודש מי"ב חודשי השנה יש צירוף אחר של שם הוי"ה, והצירוף של שם הוי"ה של חודש מרחשון הוא הצירוף היוצא מהצירוף "ו'דבש ה'יום ה'זה י'-ה-ו-ה" (דברים כ"ו) שהוא שם הק' "ז-ה-ה-י".

וצריך לחבין, מה הכוונה בצירוף של שם זה, שהלא כל צירוף של שם מורה

אי' מצדיקים זי"ע לפרש בדרך רמז ש"אלה" ראשי תיבות "אתה הראת לדעת" (דברים ד'), שכשעברנו את הימים הקדושים של חודש תשרי והתחלנו חודש מרחשון, מרגישים בנ"י שהשיגו וקיבלו מהלך ודעת רוחנית חדשה מכח הימים הקדושים בבחינת אתה הראת לדעת.

וח"תולדות של הדעת החדשה שהתגלתה, היא שבאים ע"י דעת חדשה זו בחי' "נח נח" – נח לעליונים נח לתחתונים (בראשית רבה פר' ל), היינו לבחינת מנוחה דקדושה בכל מצב, בין בעליה ("עליונים") בין בירידה ("תחתונים"), ועי"ז זוכים להגיע לבחינת "איש צדיק תמים" ולזכות להיות בבחינת "הצדיקים ההולכים לפני האלקים" (לשון הרמ"א בתחילת שו"ע או"ח, ומצוין ע"ז בביאור הגר"א שם מפסק דין "את האלקים התהלך נח" ומסיים שם "וזהו כל מעלת הצדיקים").

שנה כל זמן שלא זכה האדם לדעת הזאת של "אתה הראת לדעת", הרי אין אצלו בחינת המנוחה, אלא הוא ח"ו בבחינת "פעמים טהור פעמים טמא

ומרמז על דרך אחר בעבודה"י, וא"כ מובן שבצירוף של חודש מרחשון, מרמזו הדרך וההשגה והדעת החדשה בעבודה"י שקיבלנו בחודש תשרי, ובה נתחיל ללכת בפועל בחודש זה, ובאמת אי' בתחלת ספח"ק ברית מנוחה (שהוא ספר קבלה קדום והסכים עליו האר"י הק' שכל דבריו מגילוי נשמות מעולמות עליונים ומפי אליהו), שהשם הנזכר הוא שם המביא את האדם לבחינת "ברית מנוחה" שברית מנוחה פירושו, שהש"י עשה ברית עם בני"י שיוכלו להגיע לבחינת מנוחה דקדושה וישוב הדעת, בבחי' נח לעליונים נח לתחתונים הנ"ל.

ובכדי להבין מה ההבנה והרמז בצירוף שם הק' הנ"ל, הר"ז בהקדם המבואר שם בספח"ק הנ"ל (ג.) שיש סדר עליות רוחניים למקומות גבוהים הנקראים בשמות "מתנה" ו"ים המלח" ו"סוכות" ו"מצפה" ו"רמה" עיי"ש, והנה אף שבספח"ק הנ"ל מדבר על עליות רוחניות בעולמות העליונים ששייך רק ליחידי סגולה, בכ"ז הרי ישנם דוגמת מסעות אלו בעבודה"י בנפש האדם של כל איש ישראל, וצ"ב מה פירושם של מסעות הנ"ל בעבודה"י.

ומסביר הגה"ק רמ"מ משקלוב תלמיד הגר"א זי"ע [בספרו דרך הקודש (ביאור על ספח"ק ברית מנוחה) סוף פרק א'] שסדר המסעות הנ"ל מרמזים על סדר העבודה עפ"י הסדר של צירוף שם הוי"ה של חודש מרחשון, וכדלהלן.

שהנה המסע הראשון הנקרא "מתנה" הוא ענין עסק התורה"ק הנקראת מתנה, שתחלת העבודה והעליה של איש

הישראל הוא בעבודת התורה"ק, וכמו שידוע במימרא של ר' פנחס בן יאיר (ילקוט שמעוני דברים כג) שמסדר סדר העליה במעלות הקודש ופותר "תורה מביאה לידי זהירות וכו'", וכשאדם מתחיל התחלה חדשה בעבודה"י הן בתחלת שנה חדשה והן בתחילת כל יום, הרי דרך הישרה להתחיל דבר ראשון בקבלת עול תורה, ובחיוזק ענין התמודת התורה"ק.

והתורה"ק נרמזת באות וא"ו של שם הוי"ה, (שהוא"ו של שם הוי"ה הוא בחי' הו"א בחי' התפארת שהוא ענין התורה, ולכן ב' לוחות הברית שהם כללות התורה ארכן וא"ו ורחבן וא"ו, וכל עמודי הס"ת, מתחילים באות וא"ו ועיין לקו"מ א), ולכן התחלת הצירוף של שם הוי"ה של חודש מרחשון הוא באות וא"ו, שהתחלת העבודה בשנה החדשה הוא בהתחדשות בעסק ועבודת התורה"ק שהיא ההתחלה של כל עבודת ה'.

ואחרי שלומדים את התורה"ק עם כוונת אמת, היינו באופן שהמטרה היא להתקרב על ידה להש"י, מגיעים לבחי' ה' אחרונה של שם הוי"ה, (האות השניה בצירוף השם של חודש השון) שהיא ספירת המלכות, והיא הנקראת בלשון ה"ברית מנוחה" הנ"ל במסע "ים המלח", ספי' המלכות היא הנהגת המשפט כמו שכתוב (משלי כט) "מלך במשפט יעמיד ארץ" וארץ היא בחי' מלכות כידוע.

והנה מי שלא לומד תורה"ק אז אם נכשל ח"ו באיזה חטא ועוון, (ואין אנו מדברים ח"ו מעבירות גדולות, אלא בחטא לשון חסרון, שהחסר מכוונת התפילה הראויה, או שלא אמר אמן ואיש"ר בכל כוונתו כראוי וכדו'), אין מרגיש בנפשו

מרירות מזה, שהיות שרחוק מהקדושה הרי אין מרגיש את הרגשות האמיתיות של נשמתו שכואב לה כל פגם וחסרון קל וכ"ש עבירה יותר גדולה ח"ו, אך מי שזכה ללמוד הרבה תורה"ק וזכה לקבל אור התורה"ק וזכה שתשרה בו נשמתו בגילוי, וממילא אם נכשל ח"ו בחטא מרגיש תיכף המרירות שנהיה בנשמתו מהחטא, בבחי' ים המלח, וזוהי זוכה להתחיל מיד את תיקון החטא, ש"אורייתא מודעת ליה חוביו" ומתחיל תיכף להתמרמר על הכשלון, ולהרגיש מרירות בנפשו, ובמרירות זו מתחיל תיקון החטא, שמרירות זו הוא בחי' יסורי גהינום, וזו טובה גדולה ועצומה לנפשו שמתמרק החטא בעוה"ז, וניצל מהמירוץ בגהינום למעלה, (כידוע "עוה"ז חסד יבנה, וביסורין קלין בעוה"ז ניצל מדינים קשים של עוה"ב, שאף שבאמת כל יסורי עוה"ז אין להם ערך כלל ליסורי הנפש שעה א' בגהינום, בכ"ז כל צער קל בעוה"ז מציל ומכפר וממרק הרבה, כמשל הילוך והעתקת הצל בארץ טפה לפי הילוך השמש ברקיע אלפין מילין", תניא באגה"ת פי"ב עיי"ש).

זוה הסימן של הזוכים כראוי לאור התורה"ק שאז מומשיכים מ"מתנה" ל"ים המלח", היינו שמרגישים המרירות והצער כשנכשלים ח"ו בחטא, וזה סימן טוב ודבר גדול, שזוכים לקבל תיקון החטאים תיכף בעוה"ז, שזה רחמים עצומים של בוכ"ע לקבל התיקון כ"כ בנקל, (וכל העונשים שבעולם העליון המבוארים בספח"ק, זהו רק למי שלא זכה לאור התורה"ק ולא קיבל המרירות בעוה"ז, ומוכרח לקבל מירוקן בעולם העליון ח"ו).

אך באמת אי"ז התכלית להשאר ח"ו בהרגשת המרירות, שהלא רצון הש"י הוא רק להטיב לנבראיו, וכ"ש לבניו אהוביו בני הקדושים, ולא שיהיו ח"ו בגהינום בחייהם (שהרגשת המרירות היא בחי' הגהינום), ולכן רצון ה' שמיד כשמרגיש האדם המרירות מחמת שנכשל בחטא מיד יתחיל לחפש הדרך לצאת משם, ולהתעלות מבחי' ים המלח, למסע הבא שהוא **סוכות**, שאף שבהתחלה אמנם צריך ליכנס לים המלח בחי' תשובה תתאה, בחי' אות ה' אחרונה של שם הוי"ה, הנהגת המשפט כנ"ל (וודאי שזה עדיף ממי שאין לו ח"ו יראה כלל מהבורא, שלא זוכה כלל להרגיש מרירות החטא), בכ"ז אין להשאר שם אלא צריך לעלות משם לבחי' תשובה עילאה, ה' ראשונה של שם הוי"ה שהיא ספירת הבינה, שהיא ממתקת הדינים בשורשם, שבינה היא שורש הדינים (המתגלים בספירת המלכות), ואין הדין נמתק אלא בשורשו.

היינו שאחרי שמרגיש בנפשו הרגשת המרירות, שהיא הרגשה של ריחוק מאור פני ה', ומרגיש בחי' הסתר פנים ח"ו, שהיא גורמת היסורים והמרירות, הרי צריך לעלות להתבונן ולחזק בנפשו את האמונה האמיתית שה' באמת אתו עמו ואצלו, בבחי' יש ה' בקרבינו (שמות יז), ואף שמרגיש הרגשה של ריחוק והסתר ח"ו, הרי מתחזק ומגלה באמונה האמיתית שגם חושך לא יחשיך ממך, ואין גבול לרחמי ה' ואהבתו לבניו בני הקדושים, ואף כי "אציעה שאול הנך" (תהלים קלט) בבחי' ובקשתם "משם" את ה"א ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך, שבכל

מקום שהוא נמצא צריך לחפש ולמצוא שם את האמונה והגילוי אלקות, ובחי' זו נקראת "סוכות", שסוכות היא בחי' מחיצות של אמונה, המקיפים האדם מכל צדדיו, בבחי' ענני הכבוד שהקיפו את בני' והעלו אותם מהסכנות של "המדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב וגו'", וכך ההתבוננות באמונת ה' הנ"ל מעלה את האדם מים המלח, לבחי' תיבת נח המציל ממי המבול.

ועבודה זו אינה דבר פשוט, שזו עבודה עמוקה, ומי שלא עוסק בעבודה קדושה זו הרי עלול להשאר ח"ו זמן רב במצב הריחוק וההסתר, בחי' ים המלח הנ"ל, ואי"ז רצון הבורא, ולכן גילו הצדיקים זי"ע הדרך הקדושה של עומק האמונה, שהיא מצד אחד דרך קלה מאוד לתיקון החטאים, אך גם דרך עמוקה מאוד.

שהנה ידוע מש"כ בעל התניא זי"ע באגרת התשובה פ"ב, שבמצות התשובה יש ב' חלקים, א' מחילת וכפרת העוון ליפטר מהעונש, שע"ז נפסק ברמב"ם שתלוי רק בחרטה ועזיבת החטא ובידוי וקבלה לעתיד, וחלק ב' הוא תיקוני התשובה כדי שיהיה לרצון לפני ה' ומרוצה וחביב לפניו ית' וכו' שע"ז לימדו הקדמונים עניני סיגופים ותעניות וכו' עיי"ש, (ולחעיר שאין דברי בעל התניא זי"ע הנ"ל מוסכמים לכו"ע, ועיין בספר בני אהרן על שער הגלגולים שמוכח, שהסגופים והתעניות נצרכים אף להציל מהעונשים, ואין מספיק התשובה הרגילה לינצל מהם עיי"ש, ולפי דבריו בודאי שמוכה גדולה עשו לנו הצדיקים שגילו דרך

הקלה הנ"ל), אך דרך זו של סגופים ותעניות קשה וארוכה, ולכן גילו הצדיקים תלמידיו בעש"ט הק' (שהם התחילו להאיר אורות וגילויים של לעת"ל) דרך הקלה והעמוקה של תשובה מאהבה שהיא באמת שייכת לגילויים של לעת"ל (והגם שיסוד הענין של תשובה מאהבה אי' כבר בחז"ל ובקדמונים, מ"מ עיקר דרך התשובה המבואר בחז"ל וקדמונים, הוא דרך התשובה מיראה, ובתקוני תשובה בדרך סגופים וכו', היות שעפ"י סדר הרגיל אין יכול החוטא לקפוץ מיד לתשובה מאהבה שהיא דרגה גבוהה, וממילא מוכרח להודוך קודם בתשובה מיראה וסגופים וכו', אך בדורות האחרונים שיש כבר הארה של אור הוור מגילויי הרהמים והאהבה שיתגלה לעת"ל יכולים הצדיקים כבר לגלות דרך התשובה מאהבה לכל אדם אף שאינו מווכך, שדרך זו היא התשובה שיעשו ישראל בסוף הגלות ועי"ז יגאלו, כמו שכותב הרמב"ם שהבטיחה התורה"ק שיעשו ישראל תשובה בסוף גלותן ומיד נגאלים, והבטיחה זו כתובה בתורה בסוף פר' נצבים ושם רואים שתשובה זו תגיע לדרגת תשובה מאהבה, כמש"כ שם ומל' ח"א את לבבך וכו' לאהבה וכו').

ודרך זו של התשובה מתחלקת לב' דרגות המרומוזים באות ה' ראשונה ובאות יו"ד של שם הוי"ה, ששלב הראשון הוא ענין ההתבוננות בחוץ באלקות, שזה בחי' ספירת הבינה, אות ה' ראשונה של שם הוי"ה, שמתבונן בעומק האמונה שהכל מסביבו הוא אלקות, ואף שחטא ונסתר ממנו גילוי והארת אלקות, בכ"ז מתגבר ושובר ההסתרות ע"י שמתבונן ומאמין שה' נמצא גם במקומו, שה' נמצא בהעלמה בכל מקום, ומקיף את עצמו באור האמונה מכל צדדיו, שאף שאין

מרגיש עכשיו את קירבת הבורא בכ"ז מאמין באמונה שלימה שה' נמצא פה ויכול אני גם עכשיו להתקשר עמו בסוד החיבוק, שסוכות הוא סוד החיבוק "וימינו תחבקני".

וכשנכנס להתכוננות זו באורך, הרי מצייל את עצמו מכל מי המבול, שהם מים הזדונים ומים רבים של טרדות ובלבולים של הפרנסה או טרדות ובלבולים של עוונותיו או שאר בלבולים, שהאמונה הזו היא בחינת סוכות וענני הכבוד ותיבת נח המצילים ושומרים את האדם מכל המזיקים ומכל העונשים.

וכך עשה גם נח וניצל מהמבול, אך בכ"ז נקרא נח "רעיא שמיא" (זהר השמטות רנד ע"ב), שלא הציל את דורו, משום שהיה מקטני אמונה, ולא המשיך להאריך באמונה זו עד שיתעלה ממנה ליו"ד ראשונה של שם הוי"ה ששם שלמות הפיכת הזדונות לזכויות (ואף שגם ה"א ראשונה של שם הוי"ה נקראת תשובה עילאה שהיא תשובה מאהבה ההופכת לזכויות, זה רק בזוכה לבחי' ה"א ראשונה בשלימות, היינו שמגיע לבחי' חכמה שבבינה שבזה מתעלה ממילא בסוד "התכללות והתקשרות" לבחי' היו"ד ראשונה של שם הוי"ה שהיא בחי' החכמה ששם עיקר ושלמות ההפיכה לזכויות).

ומשה רבינו ע"ה (שבסוד הדעת שהוא היצוניות הכתר) גילה לבנ"י הדעת דקדושה איך לעלות לבחי' היו"ד ראשונה והקוץ של שם הוי"ה, שהיא בחי' החכמה והכתר ששם שלמות האהבה וההפיכה לזכויות, שחכמה היא בקו ימין בחי'

אהבה, וכ"ש כתר שהוא גילוי הרחמים הפשוטים ההופכים אף כר"ת לכת"ר, ולכן משה רבינו ע"ה זכה לכפר אף על חטא העגל, ע"י שאמר מחני נא מספרך, ש"מחני" הוא אותיות מי נח, שתיקן את הפגם של נח שלא עלה עד הכתר, ומשרע"ה במס"נ זו שאמר מחני נא, שכל מס"נ נובע מהיחידה שבנפש שהיא בחי' הכתר, הרי במס"נ זה העלה את בנ"י למקום הכתר, וזכו ל"ויאמר ה' סלחתי כדברך" (במדבר יד) שזה ר"ת כוסי (עיין לקו"מ קעז) בבחי' כוסי רויח, היינו שזכו לגילוי האהבה הגדולה בבחי' שיכור המלא שמחה וחיות, ועי"ז נהפך הכל לזכויות ונהיה גילוי י"ג מדות הרחמים הנובעים מכתר, וקביעת יום הכפורים לעת רצון וכפרה לדורות עולם.

וישני דרגות אלו של חכמה וכתר, הם הנקראים במסעות הנ"ל של ספח"ק ברית מנוחה, בשמות "מצפה" ו"רמח", שמצפה הוא ענין של צפיה וראיה, וזה ענין החכמה שענינה ראייה אלקית, שכל חכמה היא ענין של הארה והברקה אלקית המאירה בנפש האדם כמו ברק המבריק בגילוי מלמעלה שלא בכח האדם, ושלמות החכמה היא שבכל דבר שבעולם רואה גילוי אלקות, שחכמה אותיות "כח-מה", שבכל דבר רואה את כח ה' ואת ביטול הדבר לאלקות בבחי' "ונחנו מה", ובבחי' איזהו חכם הרואה את הנולד וכמו שפירש בתניא הפירוש הפנימי בזה שבכל דבר שבעולם רואה איך הוא נולד ומתהווה בכל רגע מחדש מאין ליש בכח ה'

שמחיהו, ולכן "מצפה" מרמז על חכמה, כנגד אות יוד של שם הוי"ה.

ומשם מומשיך ומתעלה לבחי' הכתר, הנקרא אדם קדמון, בחי' קוצו של יו"ד, שהיא נקראת "רמה", ש"רמה" בנימטריה "אדם קדמון", וכן רמה מרמז על רוממות הרוח ביתר שאת וביתר עוז יותר מלפני החטא, שמרגיש הרוממות והשמחה להיות יהודי ולהיות קשור לה' ביתר שאת ויתר עוז, וזה הסימן שזכה להגיע כבר לבחי' הכתר, ששם מתהפך אף הכר"ת לכתר ואף הריחוק מתהפך לקירוב, וזה ענין רמה, שמו"רה" נהפך להיות "רמה" בתכלית.

וכמו שכותב האריז"ל בביאור מנהג נביאים של חביטת ערבות, שהוא ענין של יחוד ודבקות של נשיקין, ולכא' איך יתכן שחבטה ירמז על ענין של יחוד ודבקות, אלא שיש דבקות כזאת גדולה שמגלה שאף החבטה והריחוק הוא יחוד וקירוב, וכמו במשל בגשמיית, שאדם פתאום מקבל חבטה על שכמו ומסתובב ורואה שזה מחברו הטוב והאהוב שלא נפגש עמו הרבה זמן, שבודאי שאף שברגע הראשון שקיבל החבטה התרגז והקפיד הרי מיד מתהפך הרגשתו לשמחה וקירוב ונהנה למפרע מהחבטה עצמה, וכך הדבקות הגדולה של כתר הופכת הכרת לכתר, שנהפך מהריחוק לקירוב, (וכמו כן כל מה שאנו מדברים על מדרגות גבוהות אלו אין הכוונה על חכמה וכתר העליונים, שאין לנו בהם שמין השגה, אלא שבכל מדרגה שהיא, ואף

בעשיה דעשיה, יש כל חלוקת המדרגות לפי ערכין כדאי', וכשהאדם מגיע לשלמות העליה ושלמות הדבקות לפי ערכו ומצבו נחשב שהגיע לבחי' הכתר שבמקומו).

ומי שמקבל את הסדר והמהלך והדעת הזאת שאת זה קבלנו בימים הנוראים מר"ה עד הושע"ר ושמח"ת, הרי זוכה לבחינת המנוחה, כי יודע הדרך והמהלך של התשובה ולא לישאר עם שום חטא ח"ו אף לרגע אחד, שולא דרך התשובה הרי אין שום מנוחה, שכל הבעיות וכל היסורים הגשמיים והרוחניים שעוברים על האדם הכל בגלל חטאיו, שהם משא כבד על נשמת איש הישראלי, ואף לרגע אחד אין יכולה נשמתו לסבול משא הכבד של העוונות (עיין לקו"מ ח"ב ז, ג), והעוונות הם המונעים כל ההצלחות מהאדם, וכמו שרואים הרבה שמנסים ומחפשים הצלחה בתורה ועבודה ופתאום בא איזה חטא ומונע מהם ההצלחה, ולולא החטאים הרי בכח של כל אחד מישראל לעלות בכל העולמות, שכל יהודי הוא חלק אלוק ממעל ויש בו כוחות נפלאות לעלות בכל העולמות, לולא החטאים המעכבים, וכמו שהיה מעשה אצל המגיד מקוץ'ניץ זי"ע ששאל אותו חברו מימי נעוריו מדוע אתה זכית להתעלות כ"כ ולהאיר כל העולם ואני שהייתי במדרגה אחת איתך בימי הנעורים נשארתי למטה, וענה לו המגיד זי"ע שאני התעסקתי תמיד בעבודת התשובה ולא השארתי על עצמי ח"ו שום חטא המונע העליה, משא"כ אתה עבדת רק

על העליה, ולא התעסקת תמיד בעבודת התשובה.

וע"כ אין שום עצה אחרת, אלא ללמוד את דעת התשובה ולהתעסק תמיד בעבודת התשובה בדרך הקלה והעמוקה הנ"ל, לקבל ע"ע עול לימוד התורה בתמידות בבחי' ש"תורה אור" שהיא ההתחלה ומאירה לאדם, ומשם מתעלים להרגיש מרירות החטא ומרגישים שכל חטא הוא מחיצה נוראה בינו לאלקיו, אך אסור לישאר שם, וממשיכים מיד להתבוננות בעומק האמונה שאף במקום המרירות ה' אתו ועמו, עד שזוכה להארת והשראת אור האלוקי המהפך הכל לזכויות, וזוכה ע"י לרוממות הרוח ביתר שאת ויתר עוז יותר מלפני החטא בבחי' במקום שבע"ת עומדים וכו'.

ולכן אחרי תשרי מגיע חודש מרחשון, שהוא ענין רחושי מרחשן שפתייהו בלימוד התורה"ק, שכנ"ל ע"י התורה"ק כראוי זוכים לכל זה, דכולא בה, וכמו שאמר הגר"א מוילנא זי"ע שע"י לימוד שלש שעות בחשק גדול וברציפות ובפרט בלילה זוכה האדם למחילת עוונות, ע"י שהתורה מעלה אותו לבחינות הנ"ל, אך זה דווקא ע"י חזק האמונה, ר' נח היה מקטני אמונה ולכן לא היה יכול להתעלות עד הכתר, כנ"ל רק צריך להאמין בחזק שה' קל רחום וסולח ורוצה שיתהפך הכל לזכויות, וצריך חיזוק בנפש להאמין שיכול להגיע לבחינת מצפה ורמה, בחי' החכמה והכתר, וגם את זה יכולים לכון לקבל

מהתורה"ק שהתורה"ק נקראת עוז, ונותנת חזק בנפש האדם שיוכל להאמין בחזק שיכול להגיע ולעלות למצפה ורוממות הרוח הנ"ל.

ובזה זוכים לנח – נח, נח לעליונים נח לתחתונים, שאף בזמן נפילה וירידה יש מנוחה כי יודעים המהלך והדעת של תשובה, ויכולים להיות בבחי' צדיק תמים בכל המצבים, ובבחי' את האלקים התהלך נח, שאף בזמן של הסתרה – בחי' אלקים – חולכים במנוחה דקדושה, בבחי' שבע יפול צדיק וקם, שמכל הנפילות קם על עומדו וחוזר לבחי' הרמה ברוממות הרוח ביתר שאת ויתר עוז.

וע"ז ממשיכה התורה"ק "ויולד נח שלשה בנים את שם את חם ואת יפת", שבה מרומז כל הדרגות הנ"ל, ש"שפ" מרמז על עסק התורה"ק, שכל התורה שמותיו של הקב"ה, וכן זה גימ' "בן" רפ"ח, שרפ"ח מרמז על השבירה ונפילת רפ"ח ניצו"ק ע"י החטאים ח"ו, היינו שע"י עסק התורה"ק מתגלה לו חטאיו, שאורייתא מודעת ליה חוביו, ומתגלה לו שהפיל רפ"ח ניצו"ק בחטאיו, ומזה נכנס לה' אחרונה של שם הוי"ה שהיא מרומזת באותיות "בן" (כידוע שצירוף אחרון של שם הוי"ה שכנגד עולם העשיה בחי' המלכות – ה' אחרונה – היא גימ' בן), ואח"כ זוכה לבחי' "חם" שמרמז על ספירת הבינה, שהיא התבוננות באופן של אש וחמימות בעומק האמונה, עד שזוכה לבחי' "יפת" שהיא מרומזת על גילוי יופי העליון בבחי' ראייה האלקית

ים

שלוש סעודות

החכמה

רסא

בבחי' חכמה, ולגילוי כתר העליון שהוא
השראת אור ויופי האין סופי, ובדרך זו
של התשובה מאהבה מקרבים ומביאים
את הנאולה השלימה, שגילוי הכתר
שהוא בחי' יחידה, הוא המביא לגילוי
משיח צדקינו שהוא יחידה הכללית, מתוך
אהבה ורחמים פשוטים תיכף ומיד
לאלתר אמן.

